

Hồi 26

Ma Kiếp Trùng Trùng

Bầu trời đầy sao, cùng với những làn gió đêm se lạnh, Đại sư Tuệ Quang cùng tứ đại hộ pháp đường vẫn ngồi kiết dà, tay lần chuỗi hạt, như năm pho tượng bồ tát, ngồi án ngữ trước lối vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Trong cảnh giới tham thiền nhập định, nhưng những vị cao tăng Thiếu Lâm tự vẫn có thể nghe được bất cứ một tiếng động lạ nào phát ra. Năm vị cao tăng Thiếu Lâm đồng mở mắt một lượt, khi nghe những bước chân rào rào. Từ trong bóng tối một người vận áo choàng đen kịt lưng lững bước ra.

Y có đôi mắt sáng như mắt mèo. Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A Di Đà Phật.

Xám y nhân bước thẳng một mạch đến trước mặt năm vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Y lột chiếc mũ trùm đầu để lộ chân diện của Độc Ma Âu Dương Đình.

Dưới ánh sáng mờ ảo của bầu trời sao, Tuệ Quang đại sư nhận là ngay sắc diện xanh nhòn, thứ màu da của xác chết lâu ngày trông thật ghê rợn.

Sắc diện Âu Dương Đình đập vào mắt Tuệ Quang đại sư đủ cho người hiểu ra y xuất hiện với mục đích gì.

Tuệ Quang đại sư và bốn vị cao tăng Tứ đại hộ pháp tam bảo đồng loạt đứng lên.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật... môn chủ Độc môn Âu Dương Tôn giá đã biến thành ma nhân rồi à?

Âu Dương Đình lia đôi mắt hùng hực sát nhãn qua năm vị cao tăng Thiếu Lâm rồi đánh giọng nói:

- Bốn nhân không phải là Ma nhân mà là Ma Tôn Thiên Giả.

- A Di Đà Phật... Ma Tôn Thiên Giả cũng là ma nhân.

- Ma nhân khác với Ma Tôn Thiên Giả. Âu Dương Đình sẽ là chủ nhân của ma đạo. Kể từ hôm nay các người phải tuân phục ma đạo, các người phải trở thành ma nhân để phục tùng ma đạo.

Đại sư Tuệ Quang lần chuỗi bồ đề, ôn nhu nói:

- A Di Đà Phật. Càn khôn thiên địa chia làm tam giới. Nhưng luôn có sự phân chia. Chưa bao giờ có sự hợp nhất giữa tam giới. Chỉ thoát ra khỏi tam giới sinh tử luân hồi, nếu như đắc thành chánh quả nhập cõi niết bàn. Nay Âu Dương tôn giá tự cho mình là người của ma giới, tất không thể tồn tại trong nhân giới. Nếu tôn giá còn chút thần thức của nhân giới thì đã trút bỏ ma giới, đến Thiếu Lâm tự. Phật gia sẽ giúp Âu Dương tôn giá giải khai ma giới.

Hừ nhạt một tiếng, Độc Ma Âu Dương Đình gần giọng nói:

- Bốn nhân đã là chủ nhân của ma đạo, thì sao có thể quy đầu trước thềm Thiếu Lâm. Bốn nhân chỉ có thể cho các người một cơ hội quy đầu trong ma đạo, để cùng với ma đạo thâm tóm nhân giới, hợp nhất càn khôn.

- A Di Đà Phật... vũ trụ càn khôn từ bao đời nay đã là như vậy. Đã có sự phân chia rạch ròi giữa Thánh giới, Nhân giới và Ma giới. Ngay cả Phật tổ Như Lai cũng không hề có ý tương hợp nhất càn khôn tam giới mà chỉ có chúng sinh con đường thoát vòng sinh tử luân hồi của tam giới. Đến cõi niết bàn an vui vĩnh hằng. Nay Âu Dương môn chủ muốn hợp nhất càn khôn tam giới là trái với ý của thiên địa. Suy nghĩ và hành động của tôn giá sẽ chẳng được gì mà chỉ gieo đại họa cho bá tính chúng sinh.

Âu Dương Đình khoát tay:

- Nói nhiều, nếu các người không qui thuận ma đạo, bốn môn chủ sẽ cho các người thấy uy lực của ma đạo.

Nói dứt câu, Độc Ma Âu Dương Đình lắc vai lướt đến, vươn cằm nã thủ chộp thẳng đến đại sư Tuệ Quang.

Tuệ Quang đại sư không né tránh trảo thủ của đối phương, mà phát động tuyệt chiêu Giáng Long Thần Chưởng đón đỡ thẳng.

- Ầm...

Trảo chưởng chạm thẳng vào nhau. Độc Ma Âu Dương Đình trượt hẳn sau hai bộ, trong khi Tuệ Quang đại sư cũng thối lùi ba bộ. Âu Dương Đình chỉ mới trở thành Ma Tôn Thiên Giả đã hơn hẳn Tuệ Quang đại sư một bậc.

Tứ đại hộ pháp cùng xê mình đứng hàng dọc sau lưng Tuệ Quang đại sư.

Chư cao tăng Thiếu Lâm quyết định dụng đến Quy Hợp Thần Pháp. Mặc dù thấy các vị cao tăng Thiếu Lâm chuẩn bị hợp lực nhưng Độc Ma Âu Dương Đình lại rất dửng dưng.

Đại sư Tuệ Quang sau khi tiếp nhận nguyên dương chân khí từ Tứ đại hộ pháp truyền qua, niệm phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật... Âu Dương tôn giá thí chủ khăng khăng không quay đầu nhìn lại chính đạo. Lão nạp buộc phải đại khai sát giới.

- A Di Đà Phật.

Lão tăng Thiếu Lâm vừa nói vừa toan phát động Như Lai thần chú qua thuật pháp Quy hợp. Nếu một mình vị cao tăng Thiếu Lâm... tự phát động tuyệt chú Như Lai uy lực của chú khí chỉ có một, nay được hợp công thì uy lực đó được gia tăng đến năm lần. Tuyệt chú Như Lai phật môn thì cả giới võ lâm đều biết. Có thể nói đó là chú công vô địch trong thiên hạ, nay lại được phối hợp cùng quy hợp thần pháp, uy lực của Tuyệt chú Như Lai chẳng biết như thế nào nữa.

Có lẽ Độc Ma Âu Dương Đình tự thị mình đã trở thành Ma Tôn Thiên Giả nên thấy Tuệ Quang đại sư và tứ đại hộ pháp tam bảo cùng phối hợp chân nguyên, nhưng chẳng lộ vẻ gì lo lắng hay khẩn trương. Đã không lộ vẻ lo lắng khẩn trương mà y xem ra rất bình thản chờ đợi chú công của các vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu.

- A Di Đà Phật...

Cùng với lời phật hiệu đó, Tuệ Quang đại sư từ từ đẩy song thủ về phía Độc Ma Âu Dương Đình. Hai đạo sắc quang cầu vồng năm màu chụp tới Độc chủ Âu Dương Đình. Phàm thấy hai đạo sắc quang tuyệt chú Như Lai thì bất cứ một cao thủ lịch duyệt nào cũng không muốn đón thẳng đỡ thẳng, mà phải né tránh nó. Độc chủ Âu Dương Đình thừa lịch duyệt giang hồ để nghiệm ra điều đó. Nhưng y lại không né tránh mà thân nhiên dụng chú đón thẳng đỡ thẳng.

- Âm...

Đối kháng một chú đón thẳng đỡ thẳng với Tuệ quang đại sư và tứ đại hộ pháp Thiếu Lâm tự. Âu Dương Đình trượt dài về sau những năm trượng, thân pháp lắc lư như cây sậy đang phải hứng chịu những cơn cuồng phong khủng khiếp.

Bên này, Tuệ Quang đại sư lẫn Tứ đại hộ tăng đường vẫn đứng một chỗ, nhưng tăng bào lại quần chặt lấy người họ.

Độc chủ Âu Dương Đình lắc lư một lúc thì đứng trụ trở lại. Đôi mắt hùng hực hung nhân của y rơi vào các vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Giao nhau một chuông với các vị cao tăng Thiếu Lâm, chẳng biết Độc Ma Âu Dương Đình nghĩ gì, nhưng bất thần y quay bộ thì triển khinh công thoáng đi. Y chỉ lắc vai một cái, nhân dạng đã mất hút vào bóng đêm chẳng để lại một dấu tích gì.

Độc Ma Âu Dương Đình bỏ đi rồi, Tuệ Quang đại sư mới từ từ thở ra, miệng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật...

Lời Phật hiệu còn đọng trên miệng vị cao tăng Thiếu Lâm tự thì một tràng cười the thé cất lên nghe thật chói tai. Cùng với tràng tiểu ngạo đó, Ma Thần lừng lững từ trong bóng tối bước ra.

Đối mặt với Ma Thần, Tuệ Quang đại sư lại chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Ma Thần, chấp tay sau lưng, rọi hai luồng ma nhãn về phía các vị cao tăng Thiếu Lâm tự. Chờ cho Tuệ Quang đại sư niệm dứt câu Phật hiệu, Ma Thần mới từ tốn nói:

- Tuệ Quang đại lão hòa thượng đã nhận ra uy lực vô biên của ma đạo rồi chứ.

Tuệ Quang đại sư chú nhãn vào Ma Thần, niệm Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật... tại sao thí chủ chỉ muốn gieo rắc họa kiếp trùng trùng cho chúng sinh trong cõi nhân giới này.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần nói:

- Hôm nay các ngươi đã được chứng kiến một Ma Tôn Thiên Giả. Nay mai này không chỉ có một Ma Tôn Thiên Giả mà còn nhiều Ma Tôn Thiên Giả nữa. Không biết các người sẽ lấy cái gì để đối kháng lại ma đạo.

Ngửa mặt cười khẩy một tiếng, Ma Thần nói tiếp:

- Mới chỉ có một Ma Tôn Thiên Giả thôi, chư vị cao tăng Thiếu Lâm tự đã phải dụng đến quy hợp thần pháp cùng tuyệt chiêu Như Lai mà vẫn không thể giết được, thì nếu như Thiên Ma xuất hiện. Không biết tòa cổ tự Thiếu Lâm có còn sinh tồn trong cõi nhân giới này không?

- A Di Đà Phật... có nghiệp thì phải trả... Thiếu Lâm tự có nghiệp quả, đó là lẽ tuần hoàn của tạo hóa. Lão nạp chẳng có gì để dẫn đo suy nghĩ.

Ma Thần hừ nhạt rồi nói:

- Thiếu Lâm của các người đang trả nghiệp đó.

- A Di Đà Phật... Thí chủ có thể cho lão nạp biết nghiệp quả của Thiếu Lâm như thế nào không?

- Cho các người thấy sự xuất hiện của Ma Tôn Thiên Giả, để các người định đoạt hậu sự cho Thiếu Lâm, thì bốn tọa cũng phải cho các người biết nghiệp quả của các người lớn như thế nào.

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật... bần tăng có thể nghe thí chủ nói, để định liệu sự trả nghiệp của Thiếu Lâm sau này.

Đại sư nói tiếp:

- A Di Đà Phật... thí chủ muốn nói đến Bất Giới hòa thượng đại sư mà.

Ma Thần gật đầu:

- Không sai.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần nói tiếp:

- Các người theo Phật gia lấy lòng từ bi độ lượng cứu độ chúng sinh, nhưng chẳng có chút lòng từ bi hỷ xả gì cả. Chỉ muốn có một vị phương trượng Thiếu Lâm oai chấn trên cõi nhân giới này mà các vị từ bỏ của Phật môn.

- A Di Đà Phật... chuyện đó đã xảy ra lâu quá rồi... lão nạp những tưởng đã chìm vào quên lãng.

- Nghiệp quả thì đâu có sự quên lãng. Khi Bất Giới hòa thượng đến Dương Châu hoành khai đạo pháp, tế độ chúng sinh, vô tình gặp được người tâm đầu ý hợp. Phàm những người còn vướng vòng tục lụy nơi cửa hồng trần đáng ra các người phải để cho Bất Giới hòa thượng tục gia kết tình với ý trung nhân của mình. Nhưng các người lại cấm đoán giam vào thiên lao biệt điện bích sám hối, để mặc nữ nhân kia bên ngoài ra sao thì ra.

- A Di Đà Phật...

Nghe Tuệ Quang đại sư niệm Phật hiệu, Ma Thần hừ nhạt một tiếng.

Nghe Ma Thần hừ nhạt, Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bất Giới sư tổ diện bích đã ngẫm lại nghiệp quả của mình, về sau quyết định dứt bỏ hồng trần trở thành Thánh tăng.

Ma Thần gắt giọng nạt ngang:

- Hồ đồ... phật gia có câu, nghiệp thì phải trả nghiệp. Bất Giới đại sư đã gieo nghiệp tình ngoài cửa tục. Đứng ra y phải trả nghiệp mới có thể tiếp tục con đường tu hành của mình. Mới có thể thanh thản đến cõi niết bàn hầu phật tổ Như Lai. Nhưng y chưa trả nghiệp thì đã lo cho bản thân mình thoát vòng sinh tử luân hồi. Vậy đâu công bằng.

Buông một tiếng thở dài, Ma Thần nói tiếp:

- Trong các người giữ giới luật của phật gia thì mặc nhiên để cho một nữ lưu ngoài đời chịu bao nhiêu oan kiếp nghịch cảnh. Bị bá tánh chúng sinh trong cõi nhân giới này dè bủ và sỉ nhục, hành hạ. Sống làm người mà chẳng ra người, làm ma chẳng ra ma, và làm kẻ hạ đẳng tiện nhân cũng không được. Cuối cùng phải tìm đến cái chết.

Ma Thần gắt giọng nói:

- Đến lúc đó Bất Giới hòa thượng mới tỉnh ngộ. Lão tỉnh ngộ thì đã muộn bởi người chết thì không cứu được. Lão Bất Giới quá ăn năn, hối hận nên bí mật vào Tàng kinh các lục tìm họa đồ nơi cất giấu Ma quan.

Cổ quan tài đá có thể làm người chết hồi sinh, cổ ma quan có thể giữ xác chết vĩnh hằng không bị thối rữa, và cũng có thể biến người bình thường thành những ma nhân.

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật...

Ma Thần khoát tay:

- Khi bọn hòa thượng các người biết niệm phật hiệu hối lỗi thì cũng đã muộn rồi. Thánh giới, Nhân giới không giữ đạo thì Ma giới phải làm chủ tam giới. Đó mới là lẽ công bằng của tạo hóa.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần nói tiếp:

- Bốn Ma Thần nói để các người biết... đặng mà chuẩn bị hậu sự cho thánh giới của các người.

Ma Thần vừa nói dứt câu thì Tuệ Quang đại sư tiếp lời:

- A Di Đà Phật... Vậy thí chủ đây hẳn là hậu nhân của Bất Giới hòa thượng và Chu Cẩm Hương tín nữ.

Lời còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Ma Thần ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của lão nghe thật chói tai và chất chúa. Chỉ nghe tiếng cười của Ma Thần thôi mà Tuệ Quang đại sư lẫn Tú đại Kim Cang không ai bảo ai cũng chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật...

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Ma Thần nói:

- Các hòa thượng nghĩ sao mà cho bốn ma là hậu nhân của Bất Giới hòa thượng và Chu Cẩm Hương. Nực cười thật. Nhưng bốn Ma Thần cũng chẳng cần giải bày với các hòa thượng làm gì.

- Các hòa thượng chỉ nên biết một điều, thời khắc của ma đạo đã đến. Bốn Ma Thần sẽ làm chủ ma đạo và tất nhiên làm chủ cả nhân giới, ma giới lẫn thánh giới của các người. Thời khắc đó sẽ không còn bao lâu đâu.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Điều các người nên làm bây giờ là hãy về cố tự Thiếu Lâm chuẩn bị sẵn hậu sự cho mình. Ở đây cũng bằng thừa. Nếu như Kim tiểu tử có ra khỏi thánh địa võ lâm Kim Đỉnh sơn thì một mình gã cũng chẳng thể nào làm được gì để chuyển đảo càn khôn theo thứ tự của tam giới. Chẳng thể cải lại thiên ý.

Ma Thần đổi giọng gắt gỏng:

- Một Ma Tôn Thiên Giả thôi đã khiến phương trượng đại sư Tuệ Quang cùng Tú đại kim cương hộ tam bảo hợp lực thì tiểu tử Kim Ngạo Thiên e chẳng làm gì được đâu.

Ma Thần đổi giọng ôn nhu nói:

- Lời của bốn Ma Thần đã cạn, còn sự quyết định thuộc về chư hòa thượng đạo hạnh của Thiếu Lâm.

Nói rồi, Ma Thần ngửa mặt cười khằng khặc.

- Tiểu sinh đâu để cho tôn giá đặc ý như vậy được.

Giọng nói ôn nhu từ tốn của Sử Quách cất lên sau lưng lão Ma Thần buộc lão phải cắt ngang tràng tiểu ngạo.

Ma Thần nhìn lại Sử Quách:

- Tửu quý...

Sử Quách đứng dang chân nhìn Ma Thần. Y ôn nhu nói:

- Đã có một Ma Tôn Thiên Giả tồn tại trên cõi nhân sinh này, thì không có một Ma Tôn Thiên Giả thứ hai. Muốn ma đạo không hoành bá nghiệp khuấy rối tam giới. Trước hết phải đưa tôn giá quay lại đúng chỗ của người là ma giới.

- Tôn giá có quay lại cảnh giới thật của người thì ma đạo mới không vượt qua âm dương giới.

Hừ nhạt một tiếng, Ma Thần gằn giọng nói:

- Tửu quỷ Sử Quách... Người là kẻ có tài, lại còn là đệ tử của phật môn người ta chịu sau này có thể đứng trong hàng ngũ ma đạo mà chấp chuông chúc vị Vô Thiên Phật Tổ. Rượu mời không uống mà uống rượu phạt... người biết quyết định của người là sai lầm không.

Sử Quách nhìn thẳng vào mắt Ma Thần:

- Ma Thần tôn giá... tôn giá mời Sử Quách uống rượu để chấp chuông chúc vị cao trọng Vô Thiên Phật Tổ trong ma đạo... nếu như Vô Thiên Phật Tổ kia hơn được Ma Thần tôn giá, Sử Quách rất sẵn lòng. Bởi khi Sử Quách trở thành Vô Thiên Phật Tổ thì người trước tiên tại hạ buộc phải giết đó là tôn giá. Nhưng rất tiếc Vô Thiên Phật Tổ cũng chỉ là người của ma giới, dưới sự thống lĩnh của tôn giá Ma Thần, nên tại hạ không thể nhận lời được.

Sử Quách dẫn tới một bộ:

- Sử Quách lại là người có căn duyên với phật gia nên cần phải khử trừ Ma Thần tôn giá.

- Thốt ra câu nói đó không biết tiểu tử có lượng sức mình không?

- Lượng sức hay không lượng sức thì Sử Quách cùng đã quyết định rồi.

Sử Quách vừa nói vừa dẫn bộ lướt đến. Y toan phát động chuông công tập kích thẳng vào Ma Thần, nhưng Tuệ Quang đại sư lên tiếng.

- Dừng tay...

Sử Quách nhanh chóng rút ngay chiêu công, trong khi Ma Thần vẫn đứng dung chấp tay sau lưng.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật... Ma Thần thí chủ... có thể cho bản tăng nói một lời không.

- Đại lão hòa thượng cứ nói.

- A Di Đà Phật... thiện tai... thiện tai... theo giáo lý của phật tổ để lại. Kẻ gieo nghiệp thì phải trả nghiệp. Thiếu Lâm cũng đã có nghiệp.

- Ma giới tất phải trả nghiệp, nếu như lão nạp lấy thân mình trả nghiệp cho Thiếu Lâm. Tôn thí chủ hẳn sẽ tuyên hồi quyết định để ma giới làm chủ nhân giới.

Tuệ Quang đại sư ngưng lời một chút rồi nói:

- Bần tăng rất sẵn lòng để tôn thí chủ hành hạ thể xác của bần tăng để hóa giải ác nghiệp ma đạo.

Lời còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Ma Thần ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn vào mắt Tuệ Quang phương trượng đại sư, gắt giọng nói:

- Đại lão hòa thượng đã kịp nhận ra nghiệp quả... ha... ha... Lão nhận ra nghiệp quả đó nhưng một mình lão hòa thượng không gánh vác nổi đâu... không gánh vác một mình nổi đâu...

- Nếu lão muốn gánh nghiệp quả của thánh giới và nhân giới thì hãy làm cho Bát Giới hòa thượng và Chu Cẩm Hương sống lại kìa.

Ma Thần nói dứt câu, lắc vay. Chiếc áo thụng y đồ ối của lão vụt nhoáng lên, chẳng khác nào cánh dơi đen lướt vụt qua đầu Sử Quách mất hút ngay vào trời đêm.

Sử Quách toan rượt theo Ma Thần nhưng Tuệ Quang đại sư cản lại:

- Sử Quách đừng rượt theo.

Sử Quách dừng bước. Y nhìn lại Tuệ Quang đại sư:

- Sư phụ.

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm Phật hiệu, buông một tiếng thở dài:

- A Di Đà Phật... đây là thiên ý, chúng ta không thể cưỡng lại được.

Nếu muốn cản lại thiên ý thì phải tìm cho ra thạch quan của ma đạo.

Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài.

Sử Quách nói:

- Sư phụ... ngay bây giờ Thiếu Lâm cũng có thể hiệu triệu quần hùng tróc nã ma đạo ngay khi còn trong trứng nước. Ma Thần đã có một Ma Tôn Thiên Giả. Nếu để cho lão có thể nhiều Ma Tôn Thiên Giả nữa, chẳng biết hậu vận sẽ như thế nào.

- A Di Đà Phật.

Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài, từ tốn nói tiếp:

- A Di Đà Phật... hôm nay Ma Thần cho chúng ta chứng nghiệm uy lực của Ma Tôn Thiên Giả Âu Dương Đình để chúng ta phải suy nghĩ. Ta nghĩ Ma Thần còn một mục đích khác nữa. Mục đích của Ma Thần đang nhắm vào Thiếu Lâm tự. Lão Ma Thần đang cần một thứ gì đó ở Thiếu Lâm tự.

Sử Quách nhìn Tuệ Quang, ôm quyền xá:

- Sư phụ... theo sư phụ lão quỷ Ma Thần cần gì đến Thiếu Lâm tự.
- Sư phụ chưa tìm ra, nhưng nhất định lão Ma Thần sẽ thố lộ mục đích đó.

Tuệ Quang đại sư buông tiếng thở dài. Người nhìn lại vách đá thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Sử Quách hỏi.

- Sư phụ có tin Kim Ngạo Thiên từ trong vách đá Thánh Địa Kim Đỉnh sơn bước ra không.
- Sư phụ chỉ còn hy vọng vào sự thông tuệ của Thần Cái Cù Bá Nhâm và ý trời thôi.

- o O o -